

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej CSc. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Ľuboša Szigetiho v právnej veci žalobkyne: **A. B.**, *zastúpenej advokátom JUDr. M. Š.*, proti žalovanému: **KSÚ T.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KSÚ-OSP-826/Ve zo dňa 8. novembra 2006, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 14 S 4/2007-89 zo dňa 15. novembra 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 14 S 4/2007-89 zo dňa 15. novembra 2007 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. KSÚ-OSP-826/Ve zo dňa 8. novembra 2006, ktorým bolo odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu Mesta T. č. OŽP-17995/2006-54612/2006Kch zo dňa 10. augusta 2006 o umiestnení stavby „rodinný dom“ T. U. na pozemku parc.č. X/1, X/5, X/6 (rodinný dom) a na parc. č. XA.,XB. (prípojky inž. sietí) pre stavebníkov E. M. a manželka Ž. a Ľ. C. zamietnuté a rozhodnutie o umiestnení stavby potvrdené.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov pri svojom rozhodovaní postupovali v intenciách § 39 v spojení s § 39a Stavebného zákona, žalovaný v predmetnej veci zadovážil dostatok skutkových podkladov, vo veci zistil skutočný stav a zo skutkových zistení vyvodil správny právny záver.

Krajský súd poukázal na to, že z oznámenia o začatí územného konania zo dňa 01.06.2006, ktoré doručil žalobkyňi dňa 07.06.2006 vyplynulo, že stavebný úrad v súlade s § 42 ods. 4 Stavebného zákona upozornil žalobkyňu na možnosť vzniesť námietky najneskôr na ústnom pojednávaní, ktoré bolo zvolané na 15.06.2006, pričom z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že vtedajší zástupca žalobkyne Ing. B. na ústnom pojednávaní vzniesol námietku týkajúcu sa spochybnenia vlastníctva k pozemku, na ktorom má byť umiestnená stavba, avšak nepreukázal ani on ani žalobkyňa, že o predmetnom pozemku sa vedie súdny spor. Žiadne ďalšie námietky na ústnom pojednávaní žalobkyňa ani jej zástupca nevzniesli, hoci boli zo strany stavebného úradu na túto skutočnosť písomne upozornení. Krajský súd poukázal na to, že na ústnu požiadavku zástupcu žalobkyne týkajúcu sa poskytnutia 30 dňovej lehoty na preukázanie podania návrhu na súd vo veci určenia vlastníctva k pozemku parc. č. X/1, nebol správny orgán povinný prihliadnuť, pretože vlastníctvo stavebníkov k pozemku parc. č. X/1 bolo nepochybné.

Podľa krajského súdu sa stavebný úrad ani žalovaný nedopustili porušenia § 137 ods. 1, 2 a 3 Stavebného zákona, keďže stavebný úrad je v zmysle § 137 ods. 1 Stavebného zákona povinný sa pokúsiť o dosiahnutie dohody účastníkov pri tých námietkach, ktoré vyplývajú z vlastníckych alebo iných práv k pozemkom alebo k stavbám. V predmetnej veci nie je podľa krajského súdu žalobkyňa vlastníčkou predmetného pozemku parc. č. X/1, ale iba rodinného domu súp. č. X. postaveného na časti parc. č. X/1 a teda vlastníctvo stavebníkov k pozemku parc. č. X/1 vychádza z platného listu vlastníctva č. X. Správy katastra T. je nepochybné. Keďže v danom prípade je vlastníctvo k pozemku, na ktorom sa má uskutočniť stavba vo výlučnom vlastníctve stavebníkov, nebol zo strany stavebného úradu dôvod na prerušenie konania podľa § 137 ods. 2 stavebného zákona, keďže stavebný úrad je v zmysle § 40 ods. 1 správneho poriadku viazaný rozhodnutím príslušného správneho orgánu, t.j. listom vlastníctva vydaným príslušnou správou katastra.

K žalobnej námietke týkajúcej sa odstupu navrhovanej stavby od rodinného domu žalobkyne krajský súd uviedol, že žalobkyňa takúto námietku nevzniesla, preto ani žalovaný nebol povinný sa takouto námietkou zaoberať a z uvedeného dôvodu na ňu neprihliadol ani krajský súd.

Krajský súd neprihliadol ani na námietku žalobkyne týkajúcu sa búracích prác na pozemku parc. č. X/1 vo vlastníctve stavebníkov bez platného povolenia, pretože sa netýka preskúmvanej veci a netvorí ani predmet tejto veci.

Proti uvedenému rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa, domáhajúc sa zmeny napadnutého rozsudku krajského súdu a to tak, že navrhla rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušiť a vec vrátiť príslušnému správne mu orgánu na ďalšie konanie.

Vytýkala súdu prvého stupňa, že nepostupoval v súlade s § 244 ods. 1 OSP a nepreskúmal riadne, resp. vôbec zákonnosť napadnutého rozhodnutia a postupu Správneho orgánu, a to v rozsahu žaloby a v nej uvedených dôvodov. V tejto súvislosti poukázala na to, že napadnuté rozhodnutie je vydané v rozpore s § 46 správneho poriadku, pretože nevychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci a nie je v súlade so zákonom a ostatnými právnymi predpismi, rozpor napadnutého rozhodnutia pritom žalobkyňa videla najmä s ustanovením § 39 ods. 2 Stavebného zákona v spojení s § 6 ods. 1, 3 a 4 vyhlášky MŽP SR č. 532/2002 Z.z., nakoľko umiestnenie stavby je podľa nej v rozpore s týmito ustanoveniami. Rozpor napadnutého rozhodnutia je podľa žalobkyne aj s § 3 ods. 1, 2 a 4, § 33 a § 59 ods. 1 Správneho poriadku.

Žalobkyňa krajskému súdu vyčítala, že rozsudok, ktorým žalobu zamietol, odôvodnil skutočnosťami, ktoré z dôkazov nevyplýnuli, resp. neboli účastníkmi konania prednesené.

V tejto súvislosti poukázala na to, že zástupca žalobkyne na ústnom pojednávaní v stavebnom konaní dňa 15.06.2006 vzniesol viaceré námietky, jediné čo nepreukázal bolo, že o predmetnom pozemku sa vedie súdny spor. Podľa § 137 ods. 3 Stavebného zákona bol však stavebný úrad povinný určiť lehotu na predloženie tohto dôkazu, k takémuto určeniu lehoty nikdy nedošlo. Podľa žalobkyne nie je pravdou, ako uvádza krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, že na ústnom pojednávaní neboli vznesené ďalšie námietky.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Poukázal na to, že navrhovaná stavba a jej umiestnenie spĺňa požiadavky urbanistické, architektonické, požiarne. Predmetná stavba zodpovedá hľadiskám starostlivosti o životné prostredie, ktorým neodporuje a ani životné prostredie neohrozuje a spĺňa požiadavky na uskutočňovanie stavieb. Žalovaný poukázal na to,

že východiskovým podkladom pre posúdenie návrhu na vydanie územného rozhodnutia sú podľa § 37 Stavebného zákona územné plány obcí a zón, pričom stavba rodinného domu je navrhnutá v súlade s ÚPD Mesta T.. Stavba je riešená v dotyku s jestvujúcimi susednými pozemkami a nehnuteľnosťami na 0,00m tak, že susedné stavby nie sú ňou obmedzené.

Žalovaný poukázal na to, že vlastníctvo k pozemku, na ktorom je navrhnuté umiestnenie stavby rodinného domu, stavebníci preukázali výpisom z listu vlastníctva č. X. vydaného Správou katastra T..

Žalovaný uviedol, že stavebný úrad si povinnosť upozorniť účastníkov konania na uplatnenie námietok v lehote určenej stavebným úradom splnil, a to v oznámení o začatí územného konania a nariadení ústneho pojednávania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 246c OSP v spojení s § 10 ods. 2 preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle § 246c v spojení s § 211 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie nie je dôvodné.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobkyne proti rozhodnutiu žalovaného č. KSÚ-OSP-826/Ve zo dňa 8. novembra 2006, ktorým bolo odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu Mesta T. č. OŽP-17995/2006-54612/2006Kch zo dňa 10. augusta 2006 o umiestnení stavby „rodinný dom“ T. U. na pozemku parc. č. X/1, X/5, X/6 (rodinný dom) a na parc. č. XA., XB. (prípojky inž. sietí) pre stavebníkov E. M. a manželka Ž. a Ľ. C. zamietnuté a rozhodnutie o umiestnení stavby potvrdené, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 36 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len Stavebný zákon) stavebný úrad oznámi začatie územného konania dotknutým orgánom a všetkým známym účastníkom a nariadi ústne pojednávanie spojené spravidla s miestnym zisťovaním. Súčasne upozorní účastníkov, že svoje námietky a pripomienky môžu uplatniť najneskoršie pri ústnom pojednávaní, inak že sa na ne neprihliadne.

Podľa § 42 ods. 1 Stavebného zákona územné rozhodnutie sa účastníkom oznamuje doručením písomného vyhotovenia.

V odvolacom konaní sa neprihliada na námietky a pripomienky, ktoré neboli uplatnené v prvostupňovom konaní v určenej lehote, hoci uplatnené mohli byť. Stavebný úrad je povinný účastníkov konania na to upozorniť v oznámení o začatí územného konania (ods. 4).

Podľa § 61 ods. 1 Stavebného zákona stavebný úrad oznámi začatie stavebného pojednávania dotknutým orgánom, všetkým známym účastníkom a nariadi ústne pojednávanie spojené s miestnym zisťovaním. Súčasne ich upozorní, že svoje námietky môžu uplatniť najneskoršie pri ústnom pojednávaní, inak že sa na ne neprihliadne. Na pripomienky a námietky, ktoré boli alebo mohli byť uplatnené v územnom pojednávaní alebo pri prerokúvaní územného plánu zóny, sa neprihliada.

Podľa § 137 ods. 1 Stavebného zákona stavebné úrady vykonávajúce konanie podľa tohto zákona, sa pokúsia vždy aj o dosiahnutie dohody účastníkov pri tých námietkach, ktoré vyplývajú z vlastníckych alebo iných práv k pozemkom a stavbám, ale prekračujú rozsah právomoci stavebného úradu alebo spolupôsobiacich orgánov štátnej moci.

Ak medzi účastníkmi konania nedôjde k dohode o námietke podľa odseku 1, ktorá, keby sa zistilo jej oprávnenie, by znemožnila uskutočniť požadované opatrenie alebo by ho umožnila uskutočniť len v podstatne inej miere alebo forme, odkáže stavebný úrad navrhovateľa alebo iného účastníka podľa povahy námietky na súd alebo na iný príslušný orgán a konanie preruší (ods. 2).

Stavebný úrad určí lehotu, v ktorej sa musí predložiť dôkaz, že na súde, prípadne inom príslušnom orgáne bol podaný návrh na rozhodnutie v spornej veci. Ak návrh nebude v určenej lehote podaný, môže si stavebný úrad urobiť úsudok o námietke sám a rozhodnúť vo veci (ods. 3).

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že stavebný úrad postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážil dostatok skutkových podkladov, vo veci zistil skutkový stav správne a zo skutkových podkladov vyvodil správny právny záver a preto krajský súd napadnutým rozsudkom správne žalobu zamietol.

Z predloženého administratívneho spisového materiálu v danej veci vyplýva, že oznámením zo dňa 01.06.2006 prvostupňový správny orgán oznámil začatie

územného konania, ktoré doručil žalobkyňi dňa 07.06.2006, v ktorom súčasne oznámil nariadenie ústneho pojednávania na deň 15.06.2006, pričom v oznámení poučil účastníkov konania a dotknuté orgány štátnej správy a organizácie o možnosti uplatniť námietky a pripomienky k návrhu najneskôr pri ústnom pojednávaní.

Súčasne stavebný úrad poučil účastníkov konania, že na námietky a pripomienky, ktoré nebudú uplatnené v prvostupňovom konaní v určenej lehote, hoci uplatnené mohli byť, sa neprihliadne v odvolacom konaní.

Zo zápisnice z ústneho konania spojeného s miestnym zisťovaním zo dňa 15.06.2006 vyplynulo, že zástupca žalobkyne Ing. B. na ústnom pojednávaní požiadal o 30 dňovú lehotu, v ktorej predloží správne orgánu žalobu o určenie vlastníctva k tej časti pozemku a stavby, ktorá je dotknutá navrhovanou stavbou zo strany stavebníkov, nakoľko títo používajú pozemok v rozpore so zákonom. Zástupca žalobkyne ďalej uviedol, že s umiestnením stavby nesúhlasí aj z toho dôvodu, že v prípade vlastnej rekonštrukcie dochádza k obmedzeniu vlastníctva a užívacieho práva žalobkyne. Zástupca stavebníkov pán K. navrhol lehotu na predloženie dokladov skrátiť na 15 dní.

Z obsahu spisu vyplynulo, že dňa 10.08.2006 bolo Stavebným úradom Mesta T. pod sp. zn OŽP-1795/2006-54612/Kch vydané rozhodnutie o umiestnení stavby rodinného domu na T. U., na pozemku parc. č. X/1, X/5, X/6- rodinný dom a na parc. č. XA. a XB.- prípojka inžinierskych sietí, pričom v dôvodoch rozhodnutia prvostupňový správny orgán k námietke uplatnenej žalobkyňou na ústnom pojednávaní ohľadne predloženia dokladov o určenie vlastníctva k daným pozemkom uviedol, že stavebný úrad lehotu na podanie námietok nepredĺžil, keďže žalobkyňa mala dostatok času na predloženie dokladov o učenie vlastníctva, pričom stavebníci (navrhovatelia v administratívnom konaní) predložili výpis z listu vlastníctva č. X. vystavený správou katastra zo dňa 08.03.2006, v ktorom je uvedené, že vlastníckmi riešených pozemkov sú stavebníci (E. M. a manželka Žaneta, rod. C. a Ľ. C.), stavebný úrad preto nemal dôvod a podklady spochybňovať predložený výpis z listu vlastníctva, územné konanie zahájil a predmetné územné rozhodnutie vydal.

Proti uvedenému rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie, v ktorom namietala, že medzi účastníkmi konania nedošlo k dohode o námietkach vznesených žalobkyňou počas ústneho konania, preto stavebný úrad bol povinný žalobkyňu odkázať na súd a správne konanie mal prerušiť a súčasne uložiť lehotu, v ktorej sa má predložiť dôkaz, že na súde bol podaný návrh na rozhodnutie v spornej veci.

Žalobkyňa ďalej namietala, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s ustanovením § 39a ods. 2 Stavebného zákona, keď v podmienkach na umiestnenie stavby neurčuje stavebníkom požiadavky na výškové a polohové umiestnenie stavby vrátane odstupov od hraníc pozemku a od susedných stavieb. Rozhodnutie o umiestnenie stavby je podľa žalobkyne v rozpore s § 6 ods. 1, 3 a 4 vyhlášky MŽP SR č. 532/1002. Z.z., pretože navrhovaná stavba obmedzí žalobkyňu ako majiteľku rodinného domu č. X. do takej miery, že bude v rozpore s citovaným ustanovením Stavebného zákona a vyhláškou, ktorá explicitne stanovuje vzdialenosť medzi rodinnými domami, ak medzi sebou vytvárajú voľný priestor, ktorá nesmie byť pre prípad, že je aspoň v jednej z protiľahlých častí stien okno, menšia ako 7m. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na to, že na zadnej časti steny rodinného domu súp. č. X. žalobkyne sa nachádza okno obytnej miestnosti, ktoré je nasmerované oproti navrhovanej stavbe a ktorej vzdialenosť od tohto okna prekračuje stanovenú 7 metrovú vzdialenosť.

Na základe uvedeného žalobkyňa žiadala napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušiť a žiadosti stavebníkov na vydanie rozhodnutia navrhla nevyhovieť.

Z obsahu administratívneho spisu ďalej vyplynulo, že žalovaný ako odvolací správny orgán dňa 08.11.2006 odvolanie žalobkyne proti prvostupňovému rozhodnutiu o umiestnení stavby „rodinný dom“ T. U. zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V dôvodoch rozhodnutia žalovaný poukázal na to, že stavebný úrad určil 15 dňovú lehotu na predloženie nových dokladov o určení vlastníctva daných pozemkov, lehotu žalobkyňa nevyužila. Až dňa 27.07.2006 podala žalobkyňa na Okresný súd Trnava návrh na obnovu v dedičskej veci po J. Š., kde okrem iného požadovala, aby pozemky parc. č. X/1, X/5 a X/6 v KÚ T. nadobudla do vlastníctva žalobkyňa. Okresný súd Trnava uznesením zo dňa 4. septembra 2006 pod č.k. 20 D 174282006-210621976 obnovu nepovolil.

Žalovaný ďalej v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že dňa 24.07.2006 podala žalobkyňa návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktoré by zakazovalo stavebníkom okrem iného nakladať s nehnuteľnosťami parc. č. X/1, X/5 a X/6 v k.ú. T.. Návrh na vydanie predbežného opatrenia bol zamietnutý uznesením súdu dňa 21. augusta 2006 pod č.k. 18 C 77/2006-502106217973.

Námietku žalobkyne, podľa ktorej stavebné povolenie neurčuje stavebníkom požiadavky na výškové a polohové umiestnenie stavby vrátane odstupov od susedných pozemkov, čím bolo porušené ustanovenie § 39 ods. 2 Stavebného zákona a ustanovenie § 6 vyhlášky č. 532/2002 Z.z., vyhodnotil žalovaný ako

neopodstatnenú. Poukázal na to, že v územnom rozhodnutí sú určené podmienky pre umiestnenie stavby a projektovú prípravu stavby, kde v bode č. 1 sa uvádza, že rodinný dom bude osadený nasledovne: od hranice pozemku parc. č. X. na 0,00m, od hranice pozemku parc. č. XA. na 0,00m, od hranice parc. č. X/1 na 0,00m. Výška hrebeňa sedlovej strechy sa určuje na 9,30m od úrovne = 0,00m, pričom = 0,00 je úroveň 1.NP. Podľa § 6 ods. 2 vyhlášky č. 532/2002 Z.z. stavba môže byť umiestnená aj na hranici pozemku, ak jej umiestnením nebude trvalo obmedzené užívanie susedného pozemku na určený účel.

Ustanovenie § 36 v spojení s § 42 ods. 4 (resp. § 62 ods. 1 Stavebného zákona) vymedzuje koncentračnú zásadu v územnom a stavebnom konaní, ktorej účelom bolo bezpochyby stanoviť určité limity stavebného konania, zamedziť neustálemu generovaniu nových námietok, ktoré by vo svojom dôsledku mohli celkom zabrániť akejkoľvek stavebnej činnosti.

Z uvedenej koncentračnej zásady vyplýva, že v konaní o umiestnení a povolení stavby musí byť všetok skutkový materiál pre rozhodnutie závažný, zistený pri ústnom pojednávaní spojenom s miestnym zisťovaním a že stavebný úrad môže prihliadnuť len k tým skutkovým okolnostiam, ktoré boli stavebným úradom zistené a k tým námietkam účastníkov, ktoré boli pri ústnom pojednávaní, resp. v lehote určenej stavebným úradom uplatnené.

Pokiaľ teda na základe vyššie uvedeného je možné námietky a pripomienky k navrhovanej stavbe uplatniť len koncentrovane, t.j. pri nariadenom ústnom pojednávaní a miestnom šetrení alebo v stanovenej lehote (§ 36 ods. 1, 2 Stavebného zákona) a neskôr nie je možné na ne prihliadnuť, nie je možné ich účinne uplatniť ani v odvolaní.

Uvedená koncentračná zásada platí aj pre správny orgán odvolací, ktorý rozhoduje o opravnom prostriedku proti prvostupňovému správneému orgánu v rozsahu vznesených námietok pred prvostupňovým správnym orgánom.

Pokiaľ sa teda žalovaný v napadnutom rozhodnutí zaoberal aj námietkou, týkajúcou sa vzdialenosti navrhovanej stavby od rodinného domu súp. č. X., ktorej vlastníčkou je žalobkyňa, konal v rozpore s uvedenou koncentračnou zásadou, jednalo sa však o takú vadu, ktorá nemala vplyv na zákonnosť rozhodnutia žalovaného aj s ohľadom na to, že svojím konaním žalovaný nijako neukrátil žalobkyňu na jej právach.

Podľa názoru odvolacieho súdu nebolo však možné ani v postupe správneho orgánu, (ktorý nevydal rozhodnutie, ktorým by určil lehotu na predloženie dôkazu o podaní návrhu na súd, t.j. dôkazu o tom, že prebieha súdny spor vo veci určenia vlastníctva k pozemku parc. č. X/1), vidieť žalobkyňou tvrdené porušenie ustanovenia § 137 ods. 3 Stavebného zákona a prvostupňovému správneému orgánu nebolo možné ani vyčítať, že neprerušil konanie podľa § 137 ods. 2 a ods. 1 Stavebného zákona.

Stavebný úrad je povinný v zmysle § 137 ods. 1 Stavebného zákona pokúsiť sa o dosiahnutie dohody účastníkov pri tých námietkach, ktoré vyplývajú z vlastníckych alebo iných práv k pozemkom alebo k stavbám.

V predmetnej veci žalobkyňa v priebehu správneho konania nepredložila žiaden dôkaz, ktorým by spochybňovala vlastníctvo stavebníkov k pozemku parc. č. X/1, dokonca ani netvrdila, že je vlastníčkou pozemku parc. č. X/1, (ako vyplynulo z obsahu zápisnice zástupca žalobkyne žiadal o poskytnutie lehoty na podanie žaloby o určenie vlastníctva k tej časti pozemku a stavby, ktorá je dotknutá navrhovanou stavbou).

Uvedená námietka nebola podľa odvolacieho súdu spôsobilá vyvolať pochybnosti o vlastníctve pozemku parc. č. X/1, a preto nebol dôvod na postup podľa § 137 ods. 2 Stavebného zákona.

Nebolo sporným, že žalobkyňa je vlastníčkou rodinného domu súp. č. X. postaveného na časti pozemku parc. č. X/1 a keďže o vlastníctve predmetného pozemku stavebníkmi nemal prvostupňový správny orgán pochybnosti (vzhľadom na predložený list vlastníctva č. X. vystavený Správou katastra T. dňa 08.03.2006), na viac sa nejednalo ani o iné práva k pozemkom alebo stavbám, ktoré definuje ustanovenie § 139 ods. 1 Stavebného zákona (vzťahuje sa na situácie, keď sa má stavba uskutočniť na inom ako vlastnom pozemku), nebol dôvod na prerušenie konania podľa § 137 ods. 2 Stavebného zákona a na uloženie lehoty na predloženie dôkazu o podaní žaloby o určenie vlastníctva k predmetnému pozemku.

Pokiaľ teda prvostupňový správny orgán konanie neprerušil a pri rozhodovaní o umiestnení stavby vychádzal z listu vlastníctva predloženého stavebníkmi vydaného príslušnou správou katastra, (jednalo sa o otázku, o ktorej už právoplatne rozhodol príslušný orgán), bol stavebný úrad takým rozhodnutím podľa § 40 ods. 1 Správneho poriadku viazaný a pokiaľ vo veci rozhodol o umiestnení stavby stavebníkov, na pozemku o vlastníctve ktorého nemal pochybnosti, nepochybil.

Na ostatné námietky (týkajúce sa odstupu navrhovanej stavby od rodinného domu a búracích prác na pozemku parc. č. X/1) krajský súd správne neprihliadol, pretože tieto neboli uplatnené v prvostupňovom administratívnom konaní, hoci uplatnené mohli byť (§ 42 ods. 4 Stavebného zákona).

Z uvedených dôvodov, pokiaľ krajský súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol z dôvodu, že preskúmané rozhodnutie žalovaného je skutkovo a právne správne, podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 246c O.s.p. v spojení s § 219 potvrdil.

Odvolací súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal v zmysle § 246c OSP v spojení s § 224 ods. 1 a s § 250k ods. 1 OSP, pretože žalobkyňa nemala v odvolacom konaní úspech a preto jej nevznikol nárok na ich náhradu a žalovanému v tomto konaní nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 24. apríla 2008

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová